

Arrest

nr. 150 460 van 6 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 27 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015 om 15u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de eerste bestreden akte, die aan de verzoeker op 27 juli 2015 en onder de vorm van een bijlage 13septies werd ter kennis gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: H(...)

voornaam: V(...)

[...]

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 27 :

☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden heeft in België (ouders H(...) R(...) en H(...) E(...) + broer H(...) E(...) en zus H(...) A(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te

herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij nog student is. Betrokkene heeft echter op het moment van de administratieve weerhouding zijn 5de middelbaar kunnen afmaken. Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn middelbare studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn (betrokkene volgde de procedure van zijn ouders), dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij zijn hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) te vrezen voor zijn leven en onderdrukt te worden in zijn land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit informatie van Staatsveiligheid blijkt echter ook dat betrokkene, net als zijn broer E(...), online sympathieën toont met terroristische acties in Syrië.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...). Zij hebben een asielaanvraag ingediend op 24/07/2009. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 26/05/2011. Zij hebben een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 08/07/2011. Zijn ouders dienden op 07/02/2010 ook een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 21/06/2011. Deze beslissing werd op 24/06/2011 aan betrokkenen betekend.

Alsook hebben zij op 11/12/2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013. Deze beslissing is op 27/09/2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Ook betrokkene diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden heeft in België (ouders H(...) R(...) en H(...) E(...) + broer H(...) E(...) en zus H(...) A(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij nog student is. Betrokkene heeft echter op het moment van de administratieve weerhouding zijn 5de middelbaar kunnen afmaken. Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn middelbare studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn (betrokkene volgde de procedure van zijn ouders), dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij zijn hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) te vrezen voor zijn leven en onderdrukt te worden in zijn land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit informatie van Staatsveiligheid blijkt echter ook dat betrokkene, net als zijn broer E(...), online sympathiën toont met terrorishte acties in Syrië.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden heeft in België (ouders H(...) R(...) en H(...) E(...) + broer H(...) E(...) en zus H(...) A(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij nog student is. Betrokkene heeft echter op het moment van de administratieve weerhouding zijn 5de middelbaar kunnen afmaken. Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn middelbare studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn (betrokkene volgde de procedure van zijn ouders), dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij zijn hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) te vrezen voor zijn leven en onderdrukt te worden in zijn land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit informatie van Staatsveiligheid blijkt echter ook dat betrokkene, net als zijn broer E(...), online sympathieën toont met terroristische acties in Syrië."

Op 27 juli 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Dit is de tweede bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, op 27 juli 2015 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

"Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: H(...)

voornaam: V(...)

[...]

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 27/07/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) (15/11/1968) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en Halili Emine (15/11/1968) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Hun aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden heeft in België (ouders H(...) R(...) en H(...) E(...) + broer H(...) E(...) en zus H(...) A(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij nog student is. Betrokkene heeft echter op het moment van de administratieve weerhouding zijn 5de middelbaar kunnen afmaken. Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn middelbare studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn (betrokkene volgde de procedure van zijn ouders), dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij zijn hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) te vrezen voor zijn leven en onderdrukt te worden in zijn land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de

RvV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit informatie van Staatsveiligheid blijkt echter ook dat betrokkene, net als zijn broer E(...), online sympathiën toont met terroristische acties in Syrië.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.”

2. Over het voorwerp

De verzoeker richt zich middels het voorliggend verzoekschrift tegen het “*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*” van 27 juli 2015 alsook tegen de beslissing van diezelfde datum waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Het gaat om twee onderscheiden aktes die aan de verzoeker werden ter kennis gebracht op 27 juli 2015.

Zodoende bevat het verzoekschrift twee onderscheiden vorderingen:

1. Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het voornoemde “*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*”
2. Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het voornoemde inreisverbod

De eerste bestreden akte is een verwijderingsmaatregel, terwijl de tweede bestreden beslissing een inreisverbod uitmaakt. De beslissing houdende inreisverbod is daarbij volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat ze op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op grond van de eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (RvS 17 maart 2015, nr. 230.527). Omgekeerd is evenwel geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 17 maart 2015, nr. 230.527).

De beide vorderingen zijn verknocht en het kan dan ook worden aanvaard dat zij in éénzelfde verzoekschrift aanhangig worden gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Aangezien de verwijderingsmaatregel echter wel kan blijven bestaan zonder het inreisverbod, terwijl dit omgekeerd niet het geval is, is het passend om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het “*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*” eerst te onderzoeken.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)

3.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

Ter terechtzitting worden hieromtrent door de advocaat van de verzoeker geen verdere opmerkingen naar voor gebracht.

De eerste bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregelen tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoeker zich met de onderhavige vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

De exceptie is gegrond.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. *In casu* bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tegen de bestreden verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. Het onderzoek betreffende deze voorwaarde

3.4.2.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van *“de materiële motiveringsplicht (art. 1-3 Wet 29 juli 1991) iuo. schending van art. 118 van het Vreemdelingen-KB”*.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Een onderdeel van het bevel is de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing verwijst naar twee eerdere bevelen, betekend op 8 juli 2011 en 27 september 2013.

Deze bevelen werden evenwel niet genomen jegens en betekend aan verzoeker, doch wel (en exclusievelijk) aan zijn ouders; verzoeker was op het ogenblik van de betekening van deze bevelen (en tijdens de termijn verleend om uitvoering te geven aan dit bevel) nog minderjarig en stond onder het ouderlijk gezag van haar ouders.

Meer, artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet in een uitdrukkelijk verbod om aan een minderjarige een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven:

Art. 118. Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Aangezien de bevelen niet genomen zijn jegens verzoeker zijn zij jegens hem niet afdwingbaar c.q. tegenstelbaar, minstens kan het hem niet kwalijk worden genomen dat hij hieraan geen gevolg heeft gegeven, aangezien hij onder het ouderlijk gezag van zijn ouders stond.

De verwijzing naar de eerdere bevelen zijn derhalve niet dienstig, aangezien het voor verzoeker als minderjarige en onder ouderlijk gezag onmogelijk was hieraan autonoom gevolg te geven.

In zoverre de bestreden beslissing tracht te laten uitschijnen dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan (m)eerdere bevelen, is de bestreden beslissing derhalve onjuist gemotiveerd aangezien zij berust op onjuiste gegevens.

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient derhalve te worden aangenomen.”

3.4.2.1.1. In de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), dient te worden opgemerkt dat hij er verkeerdelijk vanuit lijkt te gaan dat deze bepalingen een materiële motiveringsplicht behelzen. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 hebben immers onmiskenbaar betrekking op de uitdrukkelijke, en dus de formele motivering van bestuurshandelingen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoeker zich ter zake beperkt tot een loutere verwijzing, tussen haakjes, in de titel van het middel. De verzoeker laat verder na om te verduidelijken op welke wijze de bestreden akte de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 zou schenden. Hij werkt enkel een schending van de materiële motiveringsplicht uit.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het eerste middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de verzoekers zich zou beroepen op een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.4.2.1.2. Waar de verzoeker betoogt dat artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) is geschonden, dient er op te worden gewezen dat de bestreden akte geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten betreft die is afgegeven aan een minderjarige. De verzoeker was immers op het ogenblik van het treffen van deze beslissing meerderjarig. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de thans bestreden akte artikel 118 van het vreemdelingenbesluit zou schenden.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat hem eerder, op het ogenblik dat hij minderjarig was, geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven gelet op artikel 118 van het vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat deze kritiek *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zowel jegens de verzoeker als jegens zijn moeder op 5 juli 2011 en op 19 september 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen. De verzoeker staat, als minderjarige, uitdrukkelijk op deze bevelen vermeld ("*+ minderjarig kind: H(...), V(...), geboren op (...), nationaliteit: Servië*"). Deze bevelen werden ter kennis gebracht op 8 juli 2011 resp. 27 september 2013. Immers werd ten aanzien van het eerste bevel geen rechtsmiddel aangewend en is de wettelijke beroepstermijn hiertoe reeds jarenlang overschreden en werd tegen het tweede bevel door de moeder van de verzoeker in eigen naam en door zijn vader en moeder in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de toen minderjarige verzoeker een beroep ingesteld bij de Raad, dat evenwel werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 140.380 van 5 maart 2015. De desbetreffende bevelen om het grondgebied te verlaten zijn dan ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

De rechtszekerheid gebiedt dan ook dat de verzoeker zich thans niet meer op een eventuele onwettigheid in de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2011 en 19 september 2013 (die individuele administratieve rechtshandelingen betreffen) kan beroepen in het kader van zijn vordering tegen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat de exceptie van illegaliteit overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, niet kan worden aangewend als middel ten aanzien van definitieve, individuele administratieve rechtshandelingen (zie onder meer RvS 28 januari 2010, nr. 200.235).

De verzoeker kan zich in het kader van de voorliggende vordering dan ook niet beroepen op een schending van artikel 118 van het vreemdelingenbesluit.

Het middel kan dan ook enkel verder worden onderzocht in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht.

3.4.2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker de bestreden akte slechts betwist in de mate dat hem geen termijn wordt gegeven om (vrijwillig) het grondgebied te verlaten. De vaststelling dat de verzoeker, vrijgesteld van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, wordt te dezen niet betwist.

De afwezigheid van een termijn voor vertrek wordt *in casu* als volgt gemotiveerd:

"Artikel 74/14

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen.”

Om de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht te onderzoeken, dient aldus ook de toepasselijke wettelijke bepaling in ogenschouw worden genomen.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. [...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Waar de verzoeker voorhoudt dat de twee eerdere bevelen niet jegens hem werden genomen, vindt zijn kritiek geen steun in de voorliggende gegevens. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel jegens de verzoeker als jegens zijn moeder (en de overige gezinsleden) op 5 juli 2011 en op 19 september 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen. De verzoeker staat, als minderjarige, uitdrukkelijk op de bevelen van zijn moeder vermeld (“+ minderjarig kind: H(...), V(...), geboren op (...), nationaliteit: Servië”). Er dient *prima facie* te worden vastgesteld dat jegens de verzoeker wel degelijk twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen waarbij een termijn van dertig dagen werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er rustte op hem en zijn gezinsleden dan ook een terugkeerverplichting en de verzoeker diende samen met zijn moeder, gevolg te geven aan het desbetreffende bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

In de mate dat de verzoeker betoogt dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij niet autonoom gevolg gaf aan deze bevelen omdat hij minderjarig was en onder ouderlijk gezag van zijn ouders stond, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verzoeker verweten wordt dat hij, autonoom, geen gevolg gaf aan de genoemde bevelen. De gemachtigde stelt met name vast dat de verzoeker, als minderjarige de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) volgde aan wie op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat hij aan de aan zijn ouders “afgeleverde” (dit is: betekende) bevelen gevolg diende te geven. Er wordt dan ook geoordeeld dat de verzoeker nagelaten heeft om, samen met zijn ouders, gevolg te geven aan de eerder afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten.

De vaststelling dat aan verzoekers beide ouders op 8 juli 2011 resp. 27 september 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Bovendien staat de verzoeker telkenmale uitdrukkelijk vermeld op het bevel dat aan zijn moeder werd betekend, zodat de terugkeerverplichting wel degelijk ook op hem betrekking had.

Er kan op het eerste gezicht dan ook niet worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden akte, wat de afwezigheid van de termijn voor vertrek betreft, berusten op foutieve gegevens.

Bovendien merkt de Raad op dat noch artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), noch de Terugkeerrichtlijn de minderjarige vreemdelingen uitsluiten van hun

toepassingsgebied. Weliswaar zijn bepaalde garanties voorzien voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen, doch dit is *in casu* niet aan de orde nu jegens de verzoeker tweemaal tezamen met zijn ouders (en overige gezinsleden) een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Ten overvloede geeft de Raad nog mee dat artikel 118 van het vreemdelingenbesluit enkel niet-begeleide minderjarige vreemdelingen betreft (RvS 25 april 2007, nr. 170.483; RvS 29 september 2008, nr. 3.391 (c)) zodat op het eerste gezicht niet valt in te zien waarom jegens de verzoeker samen met zijn moeder (en alle overige gezinsleden) geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden getroffen.

Aangezien zodus op de verzoeker en zijn gezin wel degelijk tot twee maal toe een terugkeerverplichting heeft gerust waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven van dertig dagen, en te meer nu de verzoeker op het ogenblik van de betekening van het tweede bevel op 27 september 2013 reeds meer dan 16 jaar oud was en hij dus over een voldoende onderscheidingsvermogen beschikte zodat hij hiervan niet onkundig kon zijn, is op het op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk van de staatssecretaris om de verzoeker thans geen termijn meer te geven en hem te bevelen onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is op het eerste gezicht dan ook niet aangetoond.

3.4.2.1.4. Het eerste middel is derhalve, in zoverre ontvankelijk, niet ernstig.

3.4.2.2. In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van het recht op onderwijs overeenkomstig artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“De Staatssecretaris is zeer goed op de hoogte van het door verzoeker afgelegde schooltraject.

Bij fax dd. 1 juni 2015 werd nog een verzoek tot verlenging van het BGV gevraagd en werden de relevante stavingsstukken gevoegd.

Zoals hoger reeds aangegeven zou verzoeker zijn laatste jaar van het middelbaar aanvatten begin september 2015.

Door thans een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor de maximumduur wordt het verzoeker onmogelijk gemaakt om de opleiding welke zij reeds vier jaar volgt te voltooien.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten wordt het verzoeker aldus onmogelijk gemaakt zijn opleiding af te sluiten met een diploma.

Dit komt in strijd met het recht op onderwijs.

Dit komt in strijd met het recht op onderwijs zoals gewaarborgd door art. 2 eerste Protocol bij het EVRM:

“Niemand zal het recht op onderwijs worden ontnomen.”

De houding van de Staatssecretaris manifest onredelijk.”

3.4.2.2.1. De verzoeker stelt dat hij ten gevolge de bestreden akte in de onmogelijkheid wordt gesteld om zijn opleiding te voltooien en een diploma te halen, hetgeen zou indruisen tegen het recht op onderwijs zoals gewaarborgd door artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM.

Daargelaten de vraag uit artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM een zeker non-refoulement verbod kan worden afgeleid, benadrukt de Raad dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) De Raad stelt vast dat de verzoeker

niet betoogt dat er in zijn land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin betoogt hij gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur te behoeven die niet in het land van herkomst te vinden. Voorts houdt de verzoeker ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van zijn opleiding in zijn land van herkomst onmogelijk maken en evenmin beweert de verzoeker dat hij, na onderwijs in België te hebben gevolgd, door zijn opleiding in Servië verder te zetten onomkeerbare nadelige gevolgen zou lijden.

Waar de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting vaagweg verklaart dat er geen gespecialiseerde opleiding bouw beschikbaar is in Preshevo, merkt de Raad op dat de procedure voor de Raad essentieel schriftelijk is. Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ter terechtzitting geen andere middelen kunnen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet. In de mate dat de verzoeker thans, na inzage in de nota met opmerkingen van de verweerder, wel stelt dat hij geen gelijkaardige opleiding in Servië kan genieten, merkt de Raad op dat de verzoeker hiermee op onaanvaardbare wijze zijn middel tracht uit te breiden door een nieuwe feitelijke ondersteuning van zijn middel naar voor te brengen. De verzoeker had de mogelijkheid om hiervan reeds in zijn verzoekschrift melding te maken. De bemerkingen ter terechtzitting zijn, gelet op artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en gelet op de rechten van de verdediging, dan ook laattijdig en onontvankelijk. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de bemerkingen beperkt blijven tot loutere beweringen, die niet ondersteund worden met enig concreet gegeven.

Een schending van artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.4.2.2.2. De verzoeker voert tevens een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat de verweerder zeer goed op de hoogte was van zijn afgelegde schooltraject, dat de bestreden akte hem in de onmogelijkheid stelt om zijn opleiding te voltooien en een diploma te halen en dat de houding van de verweerder manifest onredelijk is.

Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met verzoekers schooltraject. Dienaangaande wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij nog student is. Betrokkene heeft echter op het moment van de administratieve weerhouding zijn 5de middelbaar kunnen afmaken. Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn middelbare studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014).”

De gemachtigde heeft zich aldus op het standpunt gesteld dat de verzoeker zijn middelbare studies kan afmaken in zijn land van herkomst en dat het recht op onderwijs geen algemene verplichting met zich mee brengt om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde staat te honoreren.

De Raad wijst er op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Gelet op het feit dat de gemachtigde verzoekers schoolopleiding in rekening heeft genomen en de verzoeker de vaststelling dat hij zijn middelbare studies kan afmaken in zijn land van herkomst niet concreet weerlegt en gelet op het feit dat de verzoeker niet betwist dat hij zijn wettige verblijfstermijn van 90 dagen op 180 dagen heeft overschreden, wordt op het eerste gezicht geen kennelijk onredelijk handelen van de gemachtigde aangetoond.

3.4.2.2.3. Het tweede middel is niet ernstig.

3.4.2.3. In een derde middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 74/14, §2 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Art. 74/14 §3, 4° bevat enkel de facultatieve mogelijkheid om af te wijken van de termijn van 30 dagen; er ligt in casu m.a.w. geen gebonden bevoegdheid voor om in een afwezigheid van termijn te voorzien.

Art. 74/14 §2 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid van het opleggen van preventieve maatregelen tijdens de termijn van vrijwillig vertrek (bijv. stellen van financiële waarborg, regelmatig aanmelden bij bevoegde autoriteiten, ...)

Het was en is ook de bedoeling om de voorkeur te geven aan vrijwillige terugkeer boven gedwongen terugkeer, dit blijkt duidelijk uit het reeds aangehaalde wetsontwerp; in de memorie van toelichting wordt het volgende gesteld (eigen onderlijning) (zie p. 5):

Zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt, verdient vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en wordt een termijn toegekend om de onderdaan van een derde land in staat te stellen vrijwillig te vertrekken. De toegekende termijn verhindert niet dat betrokken onderdaan van een derde land vroeger mag vertrekken.

De onderdaan van een derde land organiseert zijn terugkeer op vrije wijze. Het is trouwens met de bedoeling de vrijwillige terugkeer te laten primeren dat België de vrijwillige terugkeerprogramma's ondersteunt. Een beslissing tot verwijdering wordt genomen jegens elke onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft. De beslissing bepaalt in principe een termijn van dertig dagen om de onderdanen van derde landen in staat te stellen het Belgische grondgebied vrijwillig te verlaten.

De bestreden beslissing, en de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, druist regelrecht in tegen de voorkeur voor de vrijwillige terugkeer.

De beslissing is disproportioneel, waar zij resoluut kiest voor de afwezigheid van termijn (en het daarmee gepaard gaande inreisverbod) en bijv. geen gebruik maakt van de wettelijke mogelijkheid tot het nemen van preventieve maatregelen.

In casu waren er voldoende elementen om toch nog een termijn te verlenen om het vrijwillig vertrek te organiseren; de Staatssecretaris was immers op de hoogte van het lopende schooltraject van V. en heeft er bewust voor gekozen om dit schooltraject brutaal te onderbreken in plaats van de mogelijkheid te bieden de vrijwillige terugkeer te organiseren.”

Artikel 74/14, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.”

Er dient te worden benadrukt dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker (en aan zijn overige gezinsleden) reeds twee maal de mogelijkheid werd geboden om een vrijwillige terugkeer te organiseren. Met name werden ten aanzien van de verzoeker en zijn gezinsleden reeds op 5 juli 2011 en op 19 september 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten getroffen die voorzagen in een termijn van dertig dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. De vaststellingen die gemachtigde hieromtrent heeft gedaan, zijn op het eerste gezicht pertinent. De Raad verwijst in dit kader naar hetgeen onder het punt 3.4.2.1. werd geoordeeld. De loutere stelling van de verzoeker dat het disproportioneel is om er thans voor te opteren om geen termijn voor vrijwillig vertrek meer te geven,

eventueel in combinatie met preventieve maatregelen om het risico op onderduiken te vermijden, kan dan ook niet overtuigen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De verzoeker maakt zulks op het eerste gezicht niet aannemelijk met zijn vage stelling dat er voldoende elementen waren om toch nog een termijn te verlenen om het vrijwillig vertrek te organiseren.

Waar de verzoeker laat gelden dat een vrijwillig vertrek *in casu* de voorkeur genoot gelet op zijn schooltraject dat nu brutaal wordt onderbroken, kan niet worden ingezien welk belang de verzoeker heeft bij deze kritiek. Zoals de verzoeker aangeeft, voorziet artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet immers in de facultatieve mogelijkheid om af te wijken van de vertrektermijn van dertig dagen. De verzoeker betwist niet dat hij zijn wettige verblijfstermijn van 90 dagen op 180 dagen heeft overschreden. In dergelijk geval voorziet artikel 74/14, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet in de regel een vertrektermijn van zeven tot dertig dagen. Indien de gemachtigde er *in casu* in zijn beslissing van 27 juli 2015 voor had geopteerd om nogmaals een termijn voor vrijwillig vertrek te geven, zou het schooltraject van de verzoeker *in casu* eveneens onderbroken zijn geweest.

Een schending van artikel 74/14, §2 van de vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel is *prima facie* niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

3.4.2.4. In een vierde middel betoogt de verzoeker als volgt:

“Nopens de terroristische sympathieën

De bestreden beslissing overweegt verder dat “uit informatie van Staatsveiligheid blijkt echter ook dat de betrokkene, net als zijn broer E., online sympathien vertoont met terroristische acties”.

Deze bewering is bij de haren getrokken en berust op een bijzonder subjectieve en eenzijdige appreciatie.

De raadsman van verzoeker vroeg overigens – bij herhaling – een kopie van het betreffende document van Staatsveiligheid, docht mocht het betreffende document nooit ontvangen. (stuk 7)

Indien het document van de Staatsveiligheid niet in het administratief dossier aanwezig is – hetgeen zal blijken bij nazicht van het administratief dossier – kan met deze bewering alleszins geen rekening worden gehouden.

Verzoeker is weliswaar praktiserend moslim, doch heeft nooit zijn sympathie willen uitspreken voor om het even welke terroristische actie in Syrië.

Het grieft verzoeker zeer dat de Staatssecretaris met zulke gratuite en funeste beweringen een negatieve perceptie tracht te creëren in het nadeel van verzoeker, om aldus de publieke opinie (en deze van uw Raad (??)) te beïnvloeden en aldus de voorgenomen uitwijzing van de ganse familie H. meer aannemelijk tracht te maken.”

In de nota met opmerkingen geeft de verweerder aan dat het vierde middel onontvankelijk is omdat de verzoeker zich beperkt tot het uiten van feitelijke kritiek doch nalaat op een duidelijke wijze aan te geven welke bepaling hij geschonden acht en hoe die bepaling door de bestreden akte wordt geschonden.

De Raad kan de verweerder hierin slechts gedeeltelijk bijtreden. In de mate dat de verzoeker stelt dat zal moeten blijken of het document van Staatsveiligheid in het administratief dossier aanwezig is en waar hij stelt dat met de desbetreffende overweging in de bestreden akte geen rekening kan worden gehouden indien dit niet het geval is, acht de Raad dat het voldoende duidelijk is dat de verzoeker hiermee een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De verzoeker betwist immers dat de bestreden akte berust op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is.

Voor het overige beperkt de verzoeker zich echter tot louter feitelijke kritiek die niet op de wettigheid van de bestreden akte kan worden betrokken. In die mate is het middel onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, kan *in casu* worden volstaan met de vaststelling dat het stuk van de Staatsveiligheid zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt. Het gaat om een schrijven van 26 maart 2015. De vaststellingen van de gemachtigde zijn dan ook correct. Bovendien blijkt ter terechtzitting dat beide partijen het erover eens zijn dat de desbetreffende vaststelling in de bestreden akte geen dragend motief hiervan uitmaakt. Het determinerend motief is de niet-betwiste vaststelling dat de verzoeker zijn wettelijke verblijfstermijn heeft overschreden en dat de niet-weerlegde vaststelling dat de verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt *prima facie* niet voor.

Het vierde middel is niet ernstig.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van de eerste bestreden akte te verwerpen.

De overige excepties die ten aanzien van de eerste bestreden akte worden opgeworpen in de nota met opmerkingen, worden in de huidige stand van het geding dan ook niet onderzocht.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover gericht tegen de beslissing van 27 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies)

4.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Inzake het inreisverbod, de tweede bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat artikel 39/82, §4, lid 2 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De tweede bestreden beslissing betreft een inreisverbod, doch geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Voor zoveel als nodig kan ter zake tevens verwezen worden naar het arrest d.d. 2 augustus 2015 (nr. 150.323) van de Raad waarin als volgt werd geoordeeld:

“Te deze wordt vastgesteld dat het inreisverbod (bijlage 13sexies) geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel betreft. Het betreft een beslissing die gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering (cf. 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Het inreisverbod is geen verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering bij uiterst dringende noodzakelijkheid krachtens artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan worden geschorst. Overeenkomstig artikel 39/82 §4 van de Vreemdelingenwet is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor de gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

In de mate dat voorliggend verzoekschrift gericht is tegen het inreisverbod – de tweede bestreden beslissing – is het onontvankelijk.” (zie ook: RvV, 31 oktober 2013, nr. 113.176)

Bijgevolg, is de huidige vordering niet ontvankelijk voor zoveel ze gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.”

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel het bestreden inreisverbod gepaard gaat met het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uit zodat het inreisverbod niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering tegen het inreisverbod van 27 juli 2015 lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting werden door de verzoekende partij geen opmerkingen gemaakt over de niet-ontvankelijkheid van de vordering wat de tweede bestreden beslissing betreft.

In de mate dat zij gericht is tegen de beslissing van 27 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook te worden verworpen.

4.2. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet - , dan dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoeker dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat hij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoeker stelt *in casu* slechts het volgende met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit het t.a.v. verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten en het gegeven dat verzoeker is vastgehouden met het op verwijdering.

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.”

Voorts geeft de verzoeker nog een uitgebreid betoog met betrekking tot de wettelijk voorziene beroepstermijn die met betrekking tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

in de artikelen 39/82, §4 *juncto* 39/57, §1 van de vreemdelingenwet. De wettelijk voorziene beroepstermijn doet echter geen afbreuk aan de drie cumulatieve voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen besluiten.

Zoals hoger reeds aangegeven, biedt artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet echter geen grondslag voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel is gekwalificeerd, nog minder bevat deze bepaling een wettelijk vermoeden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig zou zijn indien tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel binnen de wettelijk voorziene termijn van 10 resp. 5 dagen (artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend door een vreemdeling die is vastgehouden in een welbepaalde plaats.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “*verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering*” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoeker van zijn vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden. Er valt daarnaast ook niet in te zien waarom het enkele gegeven dat jegens de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding werd getroffen, zou inhouden dat een eventuele gewone schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden inreisverbod onherroepelijk te laat zou komen om voor de verzoeker nog enig nuttig effect te sorteren. Het gegeven dat de verzoeker wordt teruggedleid naar zijn land van herkomst, houdt op zich geen verband met het bestreden inreisverbod, maar wel met de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering waarvan reeds werd geoordeeld dat de vordering die de verzoeker er tegen instelde dient te worden verworpen.

De summiere uiteenzetting van de verzoeker inzake de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid heeft dan ook eerder betrekking op de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 27 juli 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies), en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure inzake het bestreden inreisverbod te laat zou komen en dat het nadeel dat van deze beslissing uitgaat zich alsdan reeds volledig of *quasi* volledig zal hebben voltrokken. Het bestreden inreisverbod houdt in dat aan de verzoeker, vanaf de betekening ervan, gedurende drie jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. De verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied of de genoemde staten absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval al voldoende zou zijn uitgewerkt, zich zou voltrekken.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste.

4.3. Deze bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen voor zover zij gericht is tegen de beslissing van 27 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE